

Kitekintés a jelenések világára, Selymes József atya műsora, 3. rész

Fontosabb jelenések ismertetése és elemzése Selymes József atya műsora, itt, a Mária Rádióban

Nagy-nagy szeretettel köszöntöm a kedves rádióhallgatókat. Ez év március hónapjában, mely itt Olaszországban Istennek hála, már tavasznak számít a kellemes napsütéses éghajlat miatt még akkor is, hogy a csillagászati tavasz majd még csak március 21. érkezik meg örüljünk tehát a tavasznak, de ne csak a csillagászati tavasznak, hanem annak a lelki tavasznak is melyről az Úr küldöttei látnokai egyöntetűen hírt adnak. Tudom jól és az Úr prófétái is felhívják a figyelmünket, hogy ebből a fagyos zord lelki télből, melyben jelenleg most élünk az átmenet a csodálatos lelki tavaszba, nem lesz fájdalommentes, de szép lesz, mert Isten készíti, elő az Ő végtelen irgalma hajtja végre és az ő szeretete ajándékozza mind ezt nekünk.

Erről a lelki tavaszról nagyon sokat jövendöltek már próféták és látnokok az elmúlt évszázadok és évtizedek során és Istennek hála napjainkban is hallatják hangjukat sürgetvén bennünket a felkészülésre, hogy akik megérik, méltó képen üdvözölhessék Isten irgalmasságának ezt a nagyszerű, és rendkívüli ajándékát. Még mielőtt ismertetném és elemezném ezeket a próféciaikat szükségesnek tartok tisztázni még egy-két téves fogalmat, mert a próféták jelentősége, és üzeneteik terjesztése ellen vádként szoktak felhozni. Mivel a próféciaik egyöntetűen beszélnek büntetésekről is. Melyeket Isten egyrészt az elkövetett bűnök büntetéseképpen szab ki az emberiségnek, másrészt pedig ezek a büntetések eszközként is szolgálnak a világ jelenlegi társadalmi struktúrájának a megváltoztatására annak érdekében, hogy az emberek a megváltozott életkörülmények hatására nyitottabbak legyenek az örök értékek elfogadására. A részleges büntetés, amit a látnokok legtöbbször tisztogatásának neveznek, elveszik az emberektől a bálvány Isteneiket, hogy most már üressé vált karjaikkal át tudják ölelni az egy igaz Istent. Egyesek ijesztgetéssel, megfélemlítéssel vádolják mind a látnokokat mind, pedig azokat, akik az üzenetek publikussá tételében segítkeznek. Megjegyzem a próféciaik közzé tételét sürgetőleg, kéri az égiek, mert azt a legrövidebb időn belül mondja az Úr Jézus és a Szűzanya is mindenkinek, ismernie kellene. Amikor egyesek engedelmessé válnak az Úr Jézus eme felhívásának akkor egyáltalán nincs szándékukba senkit ijesztgetni, de még megfélemlíteni sem. Hanem csupán azt szeretnék, ha az emberek elkezdenék félni az Istent. Most előbb tisztázzuk a fent említett téves fogalmakat aztán a későbbiekben sort, kerítünk az Istenfélelem teológiai kifejezés megmagyarázására is. Miért ijesztgetitek az embereket ezekkel, az üzenetekkel? Hangzik el még tanult emberek ajkán is ez a hamis vád, akik részéről joggal elvárható lenne az, hogy ismerjék a szavak jelentését, és a szöveggörnyezetben helyesen, alkalmazzák is azokat. Ijesztgetésről általában akkor beszélünk, amikor egy általunk óhajtott cél elérése érdekében, valótlan, vagy csekély valószínűséggel megtörténhetõ tragikus eseményekkel fenyegetünk egyéneket vagy csoportokat. Régebben állandó nevelési módszerként alkalmazták szülők és nevelők egyaránt az ijesztgetésnek nevezett módszert. Még ma is előfordulnak olyan népek nemzetek ahol a gyerekek jó úton való megtartására nevelő eszközként, a félelemkeltést alkalmazzák. Gyermekkoromban engem is azzal ijesztgettek a szüleim, és a

nagyszüleim hogy, ha éppenséggel rosszkodtam, vagy betegként nem akartam bevenni a gyógyszert, hogy este be fogják engedni a krampuszt, hogy engem elvigyen. Gyerekfejjel elhittem nekik, hogy van krampusz és, hogy ez a sötét alak tényleg magával visz engem. Hol ott ma már jól tudom, hogy ennek semmi reális alapja nem volt. Ezt nevezzük ijesztgetésnek. A próféciaák nem ilyenek, hanem lényegesen másak. Annyi kivétellel, hogy van egy közös vonásuk. Mindkettő a jó cél elérése érdekében történik. A próféciaák azért nem ijesztgetések, mert van reális alapjuk még akkor is, ha szóban forgó tragikus esemény részben vagy teljes egészében elhárítható a megtérések által. Isten nem szokott bennünket ijesztgetni, mivel mindig és minden körülmények között az igazságot mondja nekünk, mely előfordulhat, hogy félelemmel tölt el bennünket de, ugyan akkor szabaddá is tesz a tökéletesebb Isten, és emberszeretetre. Összevetném, tehát az eddig elmondottakat remélem, hogy mindenki számára világos, hogy az ijesztgetés lényegesen más jelentés tartalmat hordoz, mint a félelemmel tölt el kifejezés. A másik hasonló, de tartalmi jelentését illetően szintén lényegesen különböző a fenyegetés. Miért kell ilyesmivel fenyegetni az embereket? Hangzik gyakran olykor a vád egyesek ajkáról. A fenyegetés szó esetében is ugyan az a helyzet, mint az ijesztgetés szó használatának esetében, amikor valakit megfenyegetek valóban reális egy jövőben bekövetkező a szóban forgó alany számára kellemetlen eseményről, beszélek melynek célja ugyan nem a másik ember jó útra való térítése, hanem a megbüntetése. Aki fenyeget az csak büntetni, akar vagy bosszút állni, de semmi képen sem akar Istenhez vezetni embereket. Elemben a próféciaák egyetlen célja pedig éppen az, hogy Istenhez vezessenek bennünket. Mind ezek után nagyon szépen megkérek mindenkit, akik ilyen vagy hasonló vádakot szórnak a látnokokra és mind azokra, akik a hiteles próféciaakat elfogadják és terjesztik, hogy mérsékeljék indulatukat. Az Úr Jézus ezzel kapcsolatosan a következőket mondja az egyik üzenetében, mert éppen az idén február 26. adott az ír látnoknőnek idézem "ha kételkedtek látnokaimban, maradjatok csendben. Mutassatok türelmet, mutassatok szeretetet azok iránt, akik azt állítják, hogy az én nevemben beszélnek. Ne ítéljetek meg soha másokat az én nevemben, mert erre nincs felhatalmazásotok. Ne rágalmazzatok soha másokat, ha ezt teszitek, akkor vétetek a tíz parancsolat ellen" Tehát egyértelmű, hogy ha túllépjük a mértéket akár mind két részről, a gonosz csapdájába esünk, mert sem, a megszólás sem pedig a rágalmazás nem erény, de még a nyílt ellenszenv, sem vagy ami még rosszabb a gyűlölet. Az üzenetek tartalmát tekintve nem kizárt, hogy egyeseket sokkolhat, vagy most már fogalmazzunk helyesen félelemmel, tölthet el, de ez sem jogosíthat fel arra, hogy meg gondolatlanul vagy pedig felelőtlenül Isten profétái ellen támadjunk. Az Úr Jézus tanítását kell mindenben követnünk, s akkor elkerüljük a sátán csapdáját. A próféciaakat illetően többekkel alkalmam volt hosszasan elbeszélgetni, akik ugye nem tagadták, hogy ismervén bizonyos üzenetek tartalmát, van bennük félelem. Ez természetes, hiszen az egyházunk is tanítja az üdvös félelem fontosságát, amit én most nem fogok részletesen kifejteni, mert a műsoromnak most nem ez a célja, hanem arra buzdítok mindenkit, hogy vegyen elő egy hittankönyvet és nézzen utána, hogy mi az üdvös félelem tartalmi mondanivalója. Vagy, ha valakinek nincs módjában olvasni, kérdezze meg a plébánosát, vagy pedig hitoktatót. Én most csupán, segítségképpen ezzel kapcsolatosan Szent Hiláriusz püspök vagy nagy szent Gergely pápa írásaiból idézek, melyeket a papi imádságos könyv az úgynevezett breviárium olvasmányos ima óráiból vettem. Nagy Szent Gergely pápa

Jób könyvéhez írt erkölcsi magyarázatok című könyvében a következőket írja.” Isten teremtője a napvilágnak, alkotója az éj setétek” mert a csapások a külső ember számára a szenvedés sötétségét teremtik meg. A belső ember számára azonban okulást jelentenek és ez a lélek világosságát, gyűjtja fel benne. Folytatja idézván Jób könyvét „én szerzek békességet, és én idézem elő a szenvedést is” ha ugyan is az ember magyarázza Nagy Szent Gergely pápa a jónak teremtett földi dolgok után, helytelenül várakozik. Akkor ez által azok rosszak lesznek számukra, és büntető csapásokká válnak. A bűn által ugyan is Isten ellenségei leszünk méltányos tehát, hogy Isten békességében csak az ő büntető csapásait elszenvedve jussunk vissza, hogy mialatt minden egyes jónak teremtette dolog szenvedéseink forrásává válik, az alatt e büntetéssel megjavított lelkünk alázatosan meg újuljon a teremtő Isten békéjében. Egyértelmű tehát, hogy azok félnek a próféciáktól, látnokoktól az üzenetek tartalmától, akik rendetlen módon tartózkodnak ehhez a világhoz, és nem sokat törődnek, még ha ők úgy is gondolják a lelki étellel. Ezért van bennük a próféciákkal szemben egy kemény ellenállás, vagy a megengedettnél nagyobb félelem. Egy második századi szerző szent beszédéből idézek, mely szintén a breviáriumnak az olvasmányos ima órájában található törekvő vallásos ember soha sem szomorkodhat bármilyen nyomorúság, szakadjon is rá ebben a mulandó életben, hiszen ezt nyomon követi egy boldog idő és ott fent újéletre kelve az atyákkal együtt fog örvendezni minden szomorúság nélkül örökké. Szent Hiláriusz püspök pedig így ír”A mi számunkra Isten félelme teljesen az ő szeretetét jelenti. Az iránta való tökéletes szeretet ugyan is kizárja a félelmet. Isten iránti szeretetünk sajátos tevékenysége a következőkben mutatkozik meg. Engedelmeskedünk intéseinek, megtartjuk parancsait, és bízunk ígéreteiben. Végezetül tisztázni szeretnék egy nagyon gyakran ismételt hamis elméletet, melyet úgy nyugaton, mind otthon nálunk is gyakran hallani. Amíg az egyház el nem fogadja, addig én nem megyek sem Medjugorjéban, se Szőkefalvára se Mandurjába, és még sorolhatnánk azokat a jelenés helyeket amelyet napjainkban garmadával megtalálható a föld különböző országaiban. Erre a válaszom mindig a következő. Ha annak idején, amikor Lurdesban megkezdődtek a jelenések vagy Fatimában, amelyeket az egyház elfogadott egyáltalán senki nem ment volna oda, követvén ezt az elméletet ugyan mi felett döntött volna később az egyház. A látnokok csak úgy láttak volna maguknak? És ismételték volna az üzenetet? A tükör előtt magukban? Íme, hogy nagyon hamar le lehet leplezni úgy-e a tévedést, a hamisságot! A Szűzanya az Úr Jézus és más szentek, amikor megjelennek, akkor azt kérik a látnokoktól, hogy ezt mondják el hirdessék, ismertessék meg az üzeneteket másokkal is, mert ezek az üzenetek mindenkinek szólnak. Mindebből láthatjuk, hogy, ha egy kicsit gondolkodunk, a hamis ideológiákat könnyen le lehet leplezni, az eddig elmondottakhoz záró akkordként, még csak annyit fűznék, és ezt ne felejtsek el soha, hogy Isten, soha de soha felesleges dolgot nem szokott tenni. Mi emberek igen, de Isten nem. Tehát amikor prófétákat küld akkor azokra nagyon nagy szükségünk, van az egy másik kérdés, hogy én még nem ismertem fel ennek fontosságát, s főleg azt, hogy nekem ezekre, a prófétákra és üzenetekre szükségem van ezekkel, a gondolatokkal szeretném újból nagybőjti jókívánságaimat tolmácsolni a kedves rádióhallgatónak az Úr áldása, legyen életükön és munkájukon. A viszonthallásra! **Kedves hallgatóink Selymes József atya műsorát hallották, Kitekintés a jelenések világára címmel.**